

(המשך מעמוד 21)

תרגיל גדול, ונסע. אפילו בלי להגיד שלום ללוקי וליואב.

ביום החמישי השבוע היו צריכים להיר פגש. דודו עמד לצנוח בראש פלוגתו, בצניחה הסופית, במיפגז-הראווה לפני ה הורים הגאים על חולות פלמחים. גם לוקי תיכננה להיות שם, להביט בפעם המי יודע-כמה בחופה הנפרשת מעל לראשו של בעלה, להזיל דימעה לכבוד הגיבור הפרטי שלה, ולקוות שיזכה בכמה ימים נדירים של חופש.

מהנדס-אווירונאוטיקה לא רצה להיות. אולי קצת, אבל אחרי מילהמת יוסי-הכיר פורים, כשהחלו מתפרסמות בעיתונים ה מודעות הענקיות שקראו לו לחזור, הוא נענה, וחזר. אידיאליסט יותר, נמרץ יותר, בטוח בעצמו יותר, קיבל פלוגת-טירונים אחרי קורס המ"ס-פ"א, והתחיל עובד איתם ועליהם, כדי להפוך אותם לחיילים מעולים, שיוכל לצנוח בראשם, כמו שעמד לעשות ביום החמישי השבוע.

הוא ידע לבחור את החברה הטובים ביותר, אמר עליו אחד מעמיתיו בגדוד, מ"ס"א צעיר וותיק. ובקו"ם בחר מבין

יוסי כילד יוסי פיזי, בהיותו בן חמש וחצי, ב בית הוריו שגרנו אז בגיבעת-המורה ליד עפולה. הוא היה ליד פיזי, שהתבלט בבית הספר. הוא היה מלך הכיתה, סיפרה עליו אחת מחברותיו לספסל-הלימודים.

..אתה עוד קטן ותמיד אני אוהב אותך מאוד. והדבר שאני הכי מאחל לך מכל הלב זה שכשאתה תהיה גדול כבר לא יהיה צבא ולא תצטרך לעבוד את מה שאני עובד עכשיו...

במישפט הקולקטיבי שערך לנו, אני רוצה שתלכו לכלא כדי שידברו עליכם, וכדי שטירונים אחרים יפחדו לעשות מעשים כאלה.

אלינו הוא כבר הפסיק להתייחס כאל טירונים, והבטיח שנוכל לחזור לפלוגה אחרי הכלא ואפילו ללכת לקורס מכ"ם עם כולם. מי חשב שיד הגורל תעשה שבכך הוא יציל אותנו ממות?

..תמיד אני אוהב אותך

יוסי, סיפרו ההורים, היה ילד שובב. כל חייו היה מעורב בתאוונות. בגיל חמש נפצע בעינו. בגיל תשע נפגעו אצבעותיו, משרשרת של אופניים. בגיל 17 עף מטרקטור ונפצע בכל חלקי גופו. בגיל 18 חתך את ידו במשור. אני תמיד פחדתי מסוכות, אמרה אמו, מגדה. אף פעם לא ישנתי בלילות חגיגה-סוכות. תמיד קרה ליוסי משהו בחג הזה. גם תחילת שירותו הצבאי עמדה בסיומן של תאוונות. בצניחה החמישית במיסגרת הקורס, נפגע מתרמיל מלא כדורים, ששוחרר מידי אחד מחבריו שצנח אחריו. חופת המיצנח שלו התקפלה והוא צנח ארצה כבובה מגובה של כ-20 מטרים. נפצע קשה בכירכו והי פרופיל הצבאי שלו הורד ל-45.

עשינו מעשה של שטות באחת השבתות. דודו הקפיד על מישמעת, עוד באותו יום הוכנסנו למחבוש. למחרת נשפטנו על-ידי דודו. הוא הסביר לנו שדבר כזה מסוכן לעשות. אני לא שולח אתכם לכלא בגלל שאני חושב שעוד לא למדתם לקח, אמר

יוסי הצנחן

טוראי, לבוש מדים מאובקים, אוחז ברובה "גליל" באחת מסדרות-האיי-מונים המפרכות שעבר במיסגרת מסלול הפלוגה של הצנחנים, אותו עמד לסיים ביום החמישי במיפגז-צניחה לכבוד ה הורים בחוג פלמחים, לפני קורס-המ"כים.

יוסי עם הוריו באחד הטלולים, שהירבה לרוץ ברחבי הארץ. יוסי (עומד מימין, בשיער ארוך) כשלימינו אמו, מגדה ואביו, דודי, מחזיק באח הקטן, זיק, כיום בן תשע. יוסי, לדיברי חבריו, היה בעל חוש המור מפותח והירבה להתלוצץ גם על חשבון עצמו. "מתים רק פעם אחת", אמר פעם.

עלידי בניימשפחתו של אריק שרון, התגורר שנים רבות בגיבעת-המורה ולפני המש שנים עקר לכפר-יהושע. רק לפני שבוע ישבה המישפחה יחד עם הבן בסלון הבית הצנוע שבמרכז הכפר. אז סיפר יוסי על שלושה מחבריו לפלוגה, שנכלאו ל-35 ימים אחרי שעברו עבירה בבסיס. באחת מן השבתות הרבות שבילו במחנה. אחד מאותם כלואים, ששוחרר כדי ל- השתתף בהלוויות, לא הצליח לעצור בעד דימעותיו. "מזל כזה, איזה מזל" מילמל.

המגויסים הרבים גם ביוסי פיזי הגבוה והצנוח, בעל השיער השחור והעיניים ה כחולות העצובות. ההבעה הלגלגנית שעל פניו חיבבה אותו במיוחד על דודו, ש תמיד אמר שאת הכל צריך לקחת בקלות. הוא אפילו הדביק ליוסי את הכינוי "מר אדיש", בצחוק, כמוכן, ועם חיוך קבוע. השבוע בכו גם בכפר-יהושע, שם מת גורת מישפחת פיזי, יוסי שלהם נקבר ביום שבו מלאה שנה לשירותו הצבאי וישבו מלאו 42 שנים לאביו, דודי, איש- מושבות ותיק שעלה ארצה בגפו, אומץ